

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-04-25)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-04-25)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 271. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010244.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 25. April 1864.

Min kjære Ven!

Med Glæde modtog jeg i Dag Deres Nr. 6, sendt fra Vedels. De forsikkrer mig, at mine fattige Breve glæder Dem; det er smukt af Dem, og jeg trænger til denne Forsikkring. De skriver intet Ord om, hvad Indtryk Dronningens Personlighed gjorde paa Dem? Det er vel intet Menneske, men kun et Billede, man faaer Indtryk af ved slige Audienser, men selv en lille Beskrivelse af Billedet vilde interessere mig.

Jeg længes meget efter Deres næste Brev, thi i dette kan De vel sige mig, hvad Indtryk vor ulykkelige Kamp ved Dybbøl har gjort i England. Herhjemme hører man kun Dag for Dag om al den Jammer, som de mange Faldnes Efterladte befinder sig i; Vrede paa Hall, som man mener har ført os saa vidt; Vrede over, at Dybbøl ikke itide blev opgivet, og Frygt for, hvad Fremtiden vil bringe os. Ak, hvor jeg trænger til Deres Nærværelse i denne Tid! Man bliver modløs ved at høre om al den Modløshed rundt omkring sig. Man taler alt om at opgive Als, og man finder s. 272det i sin Orden. Faaer disse tyske Afskum virkelig Lov til at tage hele Jylland? Vil der ikke snart lyde et kraftigt Ord til dem fra de to store Magter, England og Frankrig. Hvad skal Enden blive, om dette Ord udebliver.

Igaar Eftermiddags var jeg hos Deres Tante for at see til Haven. Som sædvanlig var hele Stuen fuld af Damer, imellem hvilke Grevinde Friis og Datter.¹ Grevinden syntes jeg meget godt om; et rart Ansigt og en behagelig Stemme. Hvis Deres Tante havde en Tilbeder, maatte han fortvivle, thi han vilde aldrig kunne træffe hende ene. Jeg hørte Grevinden sige til Deres Tante: „Hils Frederik, naar De skriver;“ nu vil jeg komme hende iforkjøbet ved at bringe Hilsenen. Deres Tante modtog mig med de sædvanlige venlige Ord: „Det var deiligt, at De kom, jeg har saa meget at spørge Dem om.“ Disse Ord fornøier mig altid at høre. I Morgen Formiddag skal jeg samles med Gartneren i Deres Have, thi der er endnu Et og Andet at aftale.

Veed De, hvad jeg læser i denne Tid? Ivanhoe af Walter Scott. Hvad synes De? Han kom paa Tale hos Treschows, og Frøken Steenberg laante mig ham. Jeg haaber nu at kunne komme til den Mening, at han foruden det at være en udmærket Forfatter tillige er en Digter i Ordets dybere Betydning. Her blev jeg afbrudt ved at modtage Deres rare venlige Brev af 22. Altsaa det andet Brev i Dag, to paa en Dag! Hvad Nød har jeg da! Paa det første staaer Nr. 6, paa det andet Nr. 8; der maa altsaa endnu være et underveis. ...

Min kjære Ven! Saa De har virkelig mig med Dem paa Beisen, og det endogsaa to Gange? Ja, saadanne tause Damer kan man sagtens komme ud af det med paa en Beise. Jeg haaber, at jeg seer artig ud, og at De undertiden kan læse i mit Udtryk, at jeg ønskede at sige Dem nogle gode venlige Ord. De siger litographerede Portrætter? Har De andre end de to photographerede Visitkort? Det forekommer mig rigtignok dunkelt, som om De engang fik nogle ældre litographerede, men vis derpaa er jeg dog ikke. Det rører mig, min inderlig kjære Ven, at De siger, at mit Venskab er noget af det Bedste, der er mødt Dem; det rører, men ved Siden af denne Børelse overfalder jeg af en Veemod paa Deres Vegne, thi det forekommer mig, at dette Bedste dog er for lidt for Deres Liv, s. 273dog lykkelig den, der nøisomt kan være taknemmelig for, hvad Guderne tilmaaler os stakkels Mennesker i dette Jordeliv! Taknemmelig er jeg over, at jeg endnu kan være noget for Nogen, noget for Dem. Forleden Aften tog Samtalen med Madvig en ualmindelig fortrolig Retning. Ogsaa De kom paa Talen. „Vi, Deres andre Venner,“ sagde han, „ere, vi tilstaae det, noget skinsyge paa Krieger, og dog maa vi jo sige os selv, at Ingen af os kan være det for Dem som han;“ og nu kom han paa sin naive Maade ind paa Familietrykket, der hindrede de andre af mine Venner ret at hjælpe og støtte mig. „Dette er Kriegers Fortrin, og vi Andre maa finde os heri, det har jeg ogsaa sagt til Martensen.“ Af denne sidste Yttring hørte jeg, at M. og han havde afhandlet denne Sag. „De maa ikke,“ føiede han ganske rørende til, „tilsidesætte os, Deres ældre Venner, for ham, det kan vi ikke taale.“ Visselig skjønner jeg paa disse Venners Hengivenhed, og mit Venskab for dem er uforandret, men min fortrolige Ven er kun D e, og hvilket Menneske kan ganske undvære en Fortrolig? I hele Verden har jeg nu kun Dem, til hvem jeg med fuld Tillid og Tryghed tør sige, hvad der ligger mig paa Hjerte, vis paa, at De med et aabent Øre vil lytte til mine Ord, de være sig rimelige eller urimelige; og saadan bør en Fortrolig være; jeg tør henvende mig til Dem i Glæde og Sorg, uden at De trættes ved at følge mig. En heel Deel kan jeg indeslutte hos mig selv, det er ikke min Natur idelig at skulle udtale, hvad der bevæger mit Indre, men ganske bære Alt ene, kan jeg ikke. Nei visselig er Ingen af mine Venner det for mig som D e. Hold ud med mig, Livet er jo ikke saa langt.

Deres inderlig hengivne taknemmelige
Veninde.

Mit Brev var alt forseglet og lukket, da jeg i dette Øieblik modtog Deres Nr. 7 sendt fra Deres Tante; jeg har nu aabnet det atter for at melde Dem dette. ...

I Haven myldrer Alt frem; vi have haft deilige Dage i den sidste Uge. Træerne ere endnu uden Blade, men Violerne myldre frem. Jeg sender Dem et Par heraf. De troer ikke, hvor deilig Havet har været i disse Dage med de s. 274mange Skibe, som løber frem og tilbage derpaa. Man bliver saa veemodig over al den Skønhed i Naturen, naar man tænker paa de mange bedrøvede Mennesker i Landet, det deilige Land, som vi ikke kan have i Fred. ...

Har De seet i Aviserne, at den stakkels P. A. Munchs litterære Efterladenskaber og Notitser fra Rom ere gaaede tabte, da Fartøiet er forliist, som havde dem med fra Italien?1 Lykken har ikke været dette Menneske gunstig i nogen Henseende. Nu har jeg i Dag modtaget tre Breve fra min Ven, bare jeg nu ikke maa betale dette Gode ved at vente altfor længe paa det næste Brev. Lev vel til vi sees! Lad os holde Modet oppe i denne haarde Tid og stole paa, at vi Mennesker ikke altid seer i Øieblikket, hvad der tjener os bedst. God Nat, min kjære Ven! Medens vi sover, spinder Englene maaskee paa vor Lykke.